А тілом ти така зваблива,

Коханко щира! —

Немов тканина мерехтлива,

Заблисне шкіра!

Твоє волосся — хвильне море,

П'янке, невпинне,

І заплелися в хвилі зорі,

І білі, й сині.

Мов корабель, що спав під небом,

Крізь вітру клекіт

Моя душа летить до тебе

У край далекий.

Ні біль, ні радість ще не спали

В очах шовкових,

Ті очі — скарб! У них змішались

І тиша, й слово.

Ритмічна хвиля гралась, билась,

Текла ефірно!

Ти, мов змія, гойднула тілом,

Жезлу покірна.

Ось ти спинилась, ти заснула —

Дитя!.. дитятко!..

Ось ти голівкою хитнула,

Немов зміятко.

Ти раптом тілом стрепенулась,

Ти — дивний човен!

В той човен ласки зачерпнулось,

Він тиші повен.

Зростала тиша... Ніжний дотик —

Хтось кригу вилляв!

І до зубів пливла із рота

Медова хвиля.

Тече!.. Я п'ю вино Богеми Гірке, прозоре,

І щоб померла в серці темінь, Посію зорі!